

Mette Frederiksens 1. maj-tale

Taler

Mette Frederiksen
Medlem af Folketinget for
Socialdemokratiet

Dato

1. maj 2004

For nogle uger siden havde jeg besøg inde i Folketinget. Det var SID Ballerup. Og efter en tur rundt i huset og en efterfølgende diskussion fik jeg en gave. Gaven var noget helt specielt. Og jeg har den faktisk med i dag.

Det er en bog og jeg har den her. Den hedder Kong Leopolds arv.

En stærk bog. Ikke for sarte sjæle. Den handler om Congo. Et af verdens rigeste lande. Koloniseret af Belgien og gjort til genstand for en griskhed og en kynisme vi slet ikke kan forstå. Eller kan vi?

Historikere mener, at op i mod 10 millioner mennesker døde under det belgiske styre. 10 millioner mennesker måtte lade livet for slaveri og menneskeforagt. For magten og for den hvide mand.

Mens jeg læste bogen blev jeg rasende på vores fortid og det faktum, at vi leve i en verden, hvor den øverste halvdel er rig på trods. Hvor vores rigdom og vores velstand hænger uløseligt sammen med at flere milliarder mennesker lever i absolut fattigdom.

Når jeg læser om vores blodige historie får jeg lyst til at sige at beklage og tage afstand fra de ekstreme forbrydelser, der har præget både min og jeres historie.

Men hvis historien skal tjene fremtiden, så kræver det mere handling end blot at fortryde.

Forbrydelser mod menneskeheden er jo ikke fortid.

Overtrædelser af menneskerettighederne, etnisk udrensning og brug af tortur er

jo nu.

Det sker i dag og det sker i vores verden. Det sker i Sudan, Congo, Uganda, Burma, Colombia, Burundi, Elfenbenskysten, Liberia, Sri Lanka, Nepal og Filippinerne. Det sker, når de her lande eller deres oprørere bruger børn – helt ned til 8-10 år - som soldater.

Børn, der kidnappes på vej hjem fra skole. Børn som aldrig kommer hjem igen.

Det sker med militærregimet i Burma, diktaturet i Nord-Korea og når Kina fortsat fængsler dem der tillader sig at tænke anderledes.

Vi må ikke vende hovedet den anden vej. For det sker i vores verden. Og jeg vil ikke have at vores efterkommere en dag vil læse bøger om udnyttelse af mindreårige børn til sex-industrien i Europa, og undre sig over, at vi ikke sagde fra. At vi ikke insisterede på et godt liv for alle.

Det er derfor, vi bliver nødt til at reagere. Det er derfor, vi ikke må være ligeglade. Det er os, der skal holde fast i, at et menneskeliv ikke har mere værdi på den ene side af jordkloden end den anden. I dag fejrer vi jo mere og andet end, at det er arbejdernes internationale kampdag. Det er i dag EU udvides med 10 nye medlemslande. Endelig. Endelig udvides EU. Og Øst og Vest forenes. Det er nu snart 15 år siden, at befolkningerne i Øst fik væltet de kommunistiske regimer. Efter mange årtiers undertrykkelse fik friheden lov at vinde, og statuerne af Lenin og Stalin blev væltet.

Men der gik ikke lang tid førend jerntæppet blev erstattet af en ny skillelinie. På den side alle os i det rige EU. Velstand og velfærd. Potentialer og fremtid. På den anden side de tidligere østlande. De fleste lande udstyret med fattigdom, høj arbejdsløshed og et ureguleret marked.

Men vi vil, hverken have betonmure, sølvtæpper eller skillelinier mellem mennesker. Og det er hvad enten, det er i de besatte områder i Mellemøsten eller her i Europa.

Den tid vi lever i skriger på mere politik og ikke mindre. På mere samarbejde – ikke mindre. Europa skal være den verdensdel, hvor ord som velfærd, solidaritet og udsyn ikke bare er fine ord, der læses op af en politiker, men som er og bør

være en realitet i den daglige hverdag.

Lad alle os i det ” gamle Europa” byde vores naboer velkommen. Og lad os bruge det europæiske samarbejde til at vise, at der ikke skal konkurreres på lave lønninger og dårlige miljø-standarder. Lad os bruge samarbejdet til at vise at vi sammen kan bekæmpe arbejdsløshed, den manglende ligestilling mellem mænd og kvinder og fattigdom.

Efter den her tur ud i både verden og Europa, så nogle enkelte ord om det her lille land mod nord.

Kære Danmark. Hvad vil du egentlig? Nogen kan måske huske, at jeg i min 1. maj tale for tre år siden sagde, at det ikke var ligegyldigt om det var den ene eller anden Rasmussen, der ville vinde folketingsvalget.

De her næsten tre år vi nu har haft en borgerlig regering har givet mig ret. Også mere end, hvad godt er.

Og lad os bare tage det i alfabetisk rækkefølge;

A for arbejdsløshed og Arriva

B for Bush, Brian, bluff og besparelser

C for censur og centralisering

D for demagogi og dalende demokrati

E for efterretningstjeneste eller exit minister

F for Farum

G for griske gårdejere og alt for meget gylle

H for højere priser i daginstitutionerne I for indelukkethed og intolerance

J for en jeg, jeg, jeg-kultur

K for knæfald, Krarup og klækkelige skattelettelser til de rigeste.

L for letkøbte løsninger

M for magt og melodien, der blev væk

N for narreværk, ny-liberalisme og nedvurdering

O for opgør med velfærdssamfundet

P for privatisering af TV2

R for rig, rigere og rigest

S for spin og smagsdommere

T for tanketyranni og Thors hammer

U for utroværdighed

V for venstre, værst og velfærdssamfundet i krise

X for Xenofobi

Y for Yuppie

Z for Zoner, der er blevet dyrere

Æ for æv

Ø for øv

Å for ÅÅÅÅHHH - hvor Danmark dog fortjener bedre....Kære Danmark, hvad skal vi egentlig?

Arbejdsløsheden skal bekæmpes. Og vi skal bruge flere penge på uddannelse og forskning. Fra folkeskolen til det voksne menneske, der frivilligt eller tvun- get af omstændighederne sætter sig tilbage på skolebænken. Vi kan ikke spare os til velfærd. Men vi kan investere i mennesker. Og det er vi parate til.

Og så skal vi til at dyrke nysgerrigheden igen.

For er det virkelig sådan, at vi allerede har læst alle de bøger, vi skal læse. At vi allerede har lyttet til alle de fortællinger, der kan fortælles. At vi allerede har set de billeder, der skal dokumentere. Eller er det ikke snarere sådan, at vi mennesker aldrig bliver færdige. At vi aldrig kan læne os tilbage og ikke gide mere. At vi nu og fortsat bliver nødt til at udfordre os selv og hinanden. Vi skal turde at gribe bolden. Også selvom det kan være svært at se, hvem der har kastet den.

Jeg tror næste etape i vores projekt - ud over at rette op på skaderne fra den her regering – skal handle om ordentlige fødevarer, et renere miljø, mere tid og mere kvalitet. Og så skal vi have alle med. Lige nu diskuterer middelklassen sine egne skattelettelser, og resten er overladt nærmest til tilfældighederne.

Vi vil et velfærdssamfund, der ikke blot er for de fleste. Vores politiske kamp skal ikke stoppe før end, at ethvert menneske faktisk lever det liv han eller hun gerne vil.

Fordi hverdagen er vigtigt. Også i en global verden

[Afslutning]

Den danske sangkunstner Ivan Pedersen synger i en sang på hans nyeste CD-udgivelse, at tanker er todfri.....Og hvem siger i øvrigt at drømme er noget, der

skal høre natten til.

Rigtig god 1. maj.

Kilde

Arbejdermuseet & Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-1-maj-tale-2004>